

Boris O. Dittrich

Vuurgloed

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6923 0

© 2025 Boris O. Dittrich

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Boris O. Dittrich en Shutterstock (man)

Foto auteur © Boris O. Dittrich

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

‘Wraak was een wilde soort van gerechtigheid.’

Elizabeth Bowen, Ierse schrijver (1899-1973)

Proloog

De lichtreclames van Times Square flakkerden geel, rood en groen op het natte wegdek. Het regende behoorlijk. Auto's toeterden, in de verte klonk een sirene, maar verder was het opvallend stil op straat. Af en toe snelde er een voetganger voorbij, verscholen onder een paraplu. Erica Lohman negeerde het rode voetgangerslicht en stak 43rd Street rennend over. Ze was buiten adem en haar gezicht was nat, maar dat kwam niet alleen door de regen. Haar ogen waren rood, ze mompelde in zichzelf.

Wat een hufter.

Erica nam in het metrostation de trap naar beneden. Naar huis wilde ze. Weg van de negativiteit. En deze avond met Walter Beekman vergeten. Ze hield haar metrokaart tegen de lezer en duwde met haar bovenbeen het draaihekje gehaast open. Op dit late tijdstip stond er bijna niemand op het perron. Hijgend liep ze naar de houten bank onder de reclameborden aan de wit betegelde muur. Toen ze wilde gaan zitten, zag ze vanuit haar ooghoek een rat over de rails lopen. Hij liep snuffelend langs een plas water, stopte abrupt en hief zijn kop op. Zijn kraaloojjes keken haar aan, alsof hij inschatte of ze een gevaar voor hem vormde.

Erica greep naar haar tas om haar iPhone te pakken. Ze wilde een foto van hem maken en aan Robin sturen. Verbaasd keek ze opzij. ‘O nee!’ riep ze hardop. Haar tas! Ze had haar tas laten staan in de Brooklyn Diner waar ze met Walter had gegeten en ruzie had gemaakt. Toen de serveerster de cheeseburgers wilde serveren, had ze haar tas met haar voet onder de bank geschoven zodat de serveerster over de tafel heen kon buigen en de borden neer kon zetten. Nadat ook de schaal met friet en de fles tomatenketchup op tafel waren gezet, had ze de draad weer opgepakt en Walter met zijn gedrag geconfronteerd.

‘Je loopt gewoon je pik achterna. Ik heb de bewijzen bij me,’ had ze hem toegesnuwd.

Walter was niet op haar aanval ingegaan, maar had haar op zijn beurt van seksueel misbruik beschuldigd en gezegd dat ze zijn leven had verpest. Over en weer hadden ze elkaar de meest vreselijke dingen verweten.

Toen hij krachttermen was gaan gebruiken, was ze opgesprongen – ze had nog niet eens de helft van haar cheeseburger op. ‘Dit pik ik niet!’ had ze geschreeuwd. ‘Barst maar. Ik schrijf wat ik schrijf en dan vechten we het bij de rechter wel uit. Ik laat me niet door jou intimideren.’

Ze was de zaak uit gesneld en had in de commotie niet meer aan haar tas gedacht. Nu moest ze weer door de regen terug naar het restaurant. Zou Walter er nog zitten? Of zou hij inmiddels hebben betaald en naar huis zijn gegaan? Als hij haar tas maar niet had meegenomen...

Ze draaide zich om en rende terug naar de trap. Toen ze hem naar boven wilde nemen, zag ze eerst twee bruine schoenen, toen een spijkerbroek en vervolgens het haar welbekende zwarte ribfluwelen jasje naar beneden komen. Walter. Hij kwam haar tegemoet.

‘Je bent wat vergeten,’ riep hij triomfantelijk, terwijl hij haar tas tegen zijn buik hield. ‘Ik dacht al dat je met de metro zou gaan.’

Ze wist even niet hoe te reageren – ze was tegelijkertijd geschrokken dat ze oog in oog met hem stond, maar ook dankbaar dat hij haar tas kwam brengen. ‘Dank! Mijn telefoon en mijn laptop zitten erin. Zonder kan ik niet leven.’ Het klonk niet al te boos. Ze stak haar arm uit, maar Walter grijnsde en deed een stap opzij.

‘Je kent mijn voorwaarden.’

‘Dat meen je niet. Geef hier.’

Walter liep van haar weg, de tas nog steeds stevig tegen zich aan gedrukt.

‘Geef mijn tas, anders roep ik om hulp.’

Walter keek langs haar heen het perron af. ‘Nou, dat zal je niet helpen. Alleen verderop staan wat mensen, veel te ver weg. Als je zo nodig dat boek wilt schrijven, dan is dat aan jou. Maar ik wil er niet in voorkomen. Ook niet onder een pseudoniem. Is dat duidelijk?’

Erica stampvoette. ‘Ik wil mijn tas terug. Nu!’

Om zijn lippen verscheen een spottende trek. ‘Je hebt mij voor het eten laten betalen. Typisch. Freerider.’

Ze keek hem vernietigend aan. ‘Ik laat me door jou geen schuldgevoel aanpraten,’ riep ze. Met een plotselinge, katachtige sprong duwde ze Walter naar achteren, greep het hengsel van haar tas en rukte eraan. ‘Geef hier!’

‘Bitch!’ Hij hield het andere hengsel vast en zette zich met zijn volle gewicht schrap. Er trok een wind door de metrobuus: het teken dat de trein eraan kwam.

‘Laat los,’ schreeuwde Erica.

Het lawaai van de aanstormende metro overstemde haar. De

witgele koplampen kwamen razendsnel dichterbij.

Weer gaf ze een ruk aan het hengel.

Toen liet Walter ineens zijn verzet varen en hief lachend zijn beide handen omhoog.

Erica verloor haar evenwicht; haar armen maaiden in de lucht, houvast zoekend, de tas viel op de grond. 'Nee!'

Een klap. Het geluid van piepende remmen.

1

Er zijn van die spaarzame momenten in het leven waarop je weet: vanaf nu zal alles anders zijn. Dat realiseerde Robin Prins zich na het telefoontje. Het was vrijdagavond en Gemma van Kleinwijk was op bezoek; met een bord op schoot zat ze op Robins bed. Robin zat op de enige stoel in haar kamer. Ze hadden elkaar een jaar geleden voor het eerst in de collegebanken ontmoet. Ze studeerden allebei rechten in Leiden, maar hadden elkaar pas echt leren kennen tijdens de protesten voor de Russische ambassade in Den Haag.

Robin had uit het kookboek *Eenvoudige gerechten uit de twintigste eeuw* een recept ‘uit grootmoeders arsenaal’ gekozen: witlof, gewikkeld in plakjes ham met kaas.

Gemma had de trap naar de derde etage van het studentenhuis beklommen en hijgend rondgekeken in Robins kamer. Meestal aten ze in de mensa, Gemma was niet vaak bij Robin langs geweest. ‘Niets veranderd, sinds de vorige keer. Was het moeilijk om vegetarisch te koken?’ had ze achteloos gevraagd. Ze at sinds een paar weken geen vlees meer.

Robin had gevoeld dat ze bloosde, haar wangen gloeiden. Ze had gemompeld dat ze zelf ook bijna nooit meer vlees at, om-

dat ook zij de bio-industrie met kistkalveren, opgehokte kippen en varkens niet meer wilde steunen. Met een smoes had ze zich in de keuken teruggetrokken en gauw de plakjes ham uit de schaal gehaald. Gelukkig at Gemma niet veganistisch, want ze had rijkelijk kaas geraspt, die eenmaal gesmolten over de witlof droop. Een rucolasalade en quinoaschotel met noten completeerden het diner.

Toen Robin de borden op haar bureau had gezet, was haar mobieltje overgegaan. Het stond op trilstand. Op het schermpe lichtte een lang nummer uit het buitenland op, beginnend met een 1. 'Sorry Gemma, ik moet even opnemen, begin alvast maar. Robin,' had ze vervolgens kortaf gezegd, alsof de beller zou moeten weten dat ze op het punt stond te gaan eten.

'Spreek ik met Robin Prins, de dochter van Erica Lohman?' vroeg een mannenstem aarzelend.

Ze hoorde de man diep ademen aan de andere kant van de oceaan. Op dat moment voelde ze al dat er slecht nieuws op komst was. 'Ja, hoezo?'

De man stelde zich voor. Hij werkte op het Nederlandse consulaat in New York, maar zijn naam registreerde ze niet, want iets in de toon van zijn stem deed haar naar adem happen. 'Ik moet u iets vreselijks vertellen,' zei hij en hij kuchte. 'We wilden het u zelf vertellen, voordat u het via andere kanalen verneemt.'

'O,' was alles wat Robin uit kon brengen. Als er maar niets met haar moeder aan de hand was. Was ze ziek geworden? Lag ze in New York in het ziekenhuis?

'De politie in Manhattan heeft bevestigd dat uw moeder vorige week bij een tragisch ongeval is overleden.'

Robin kon niets uitbrengen; het voelde alsof ze een vuistslag in haar gezicht had gekregen.